

IX Breu 2018

Text guanyador

LES CARTES DEL MUR

Ana Prats Torres

Portava gairebé deu minuts dreta al cantó del carrer. No parava de passar gent i ja començava a desesperar-se. Mai no havia hagut d'esperar tant! Potser com s'apropava el bon temps hi havia més turistes per Barcelona i el carrer estava més transitat. Finalment, carrer lliure. Va córrer fins a la part del mur on hi havia l'enclotxa i, tal com portava fent d'ençà més de cinc mesos, va introduir-hi el sobre. Na Núria va respirar profundament, alleujada, i va continuar el seu camí a la feina amb aquella sensació tan bona d'il·lusió i d'incertesa que l'acompanyava fins al dimarts vinent.

Semblava mentida però havia passat quasi mig any. Recordava amb molta tendresa el dia que havia descobert aquell trenc a la paret de pedra de La Model. No sabia dir per què hi va introduir la mà. "Què cercaves, Núria?" s'havia preguntat mil cops. Tanmateix, allà era. Un sobre que contenia un full escrit a mà, amb les paraules més dolces i boniques que na Núria havia llegit mai. I que l'havien fet revivre emocions i sensacions que creia ja oblidades.

Na Núria tenia una vida de color gris. De casa a la feina. De la feina a casa. Casada? Sí. Feliçment casada? No. Estimava el seu marit. "Com qui s'estima un gos que fa molts anys que tens". De vegades se sentia molt cruel per pensar així. Però era cert. Havia caigut tot plegat en una monotonia que, sense viure cap drama, sense tenir cap problema greu... la feia sentir molt desgraciada.

I, de cop i volta, les cartes. Aquelles cartes de l'home de darrere el mur. No sabia qui era, ni com es deia, ni com era la seva cara. No sabia què havia fet per estar allà. Només llegia. Llegia el que una persona privada de llibertat tenia per dir-li. "Irònic, no? Que una persona, tancada entre les parets d'una vella presó al mig de la ciutat, estigui obrint-me un nou horitzó a mi?" es preguntava aquell matí mentre continuava caminant a la feina.

La primera carta només parlava de l'esperança. De l'esperança de tornar a gaudir de petites coses: d'un cafè calent en una terrassa de la Rambla, d'un bon llibre que acaba i fa que un calfred et recorri l'esquena, del silenci ple de significat entre dues persones que s'estimen... Aquestes reflexions tan profundes de l'ànima d'aquell home presoner la van commoure tant que va encoratjar-se a respondre. Sense noms, sense cap tipus

d'informació. Ni tan sols amb la intenció de ser llegida ni contestada de bell nou. Però ho va fer. I així va començar aquella curiosa relació.

De vegades, s'escriuien sobre pel·lícules clàssiques. De vegades, sobre llibres o simplement sobre llocs, cançons, quadres o qualsevol cosa que els fes viatjar lluny d'allà on es trobaven, de la vida que cap dels dos volia tenir.

I na Núria, és clar, havia canviat. Quasi sense voler, somreia més. Quasi sense voler, feia més l'amor al seu marit. Quasi sense voler, es pintava els llavis de vermell més sovint i vestia roba més acolorida. Aquell mateix matí, s'havia posat l'abric color verd maragda que s'acabava de comprar.

La rutina havia canviat de color, havia canviat de melodia, i ara, a na Núria, li encantava escoltar-la. Cada quinze dies obria un sobre que li obria el cor, com s'obre pas la llum del sol a l'horitzó al matí. Era absurd. Era senzill. Era secret. I per a ella, era suficient.

Ja passaven les nou. Mai no tardava tant a arribar. Semblava que sabés que aquesta no tindria resposta i es fes pregar per deixar-la. Però era impossible. No tenia cap manera de saber-ho.

En Pol caminava neguitós pel pati de la presó. El terra estava en mal estat i anava esquivant amb les seves desgastades esportives blanques els forats que feia la pedra. "Maleïda presó abandonada de la mà de Déu!" pensava sempre que una d'aquelles pedres defectuoses li feia retorçar el turmell.

Havien estat uns mesos bons. Millors que la resta, almenys. El dia que va trobar aquella nota en el mur no s'ho podia creure. Va sentir-se una persona normal que és al carrer i pot conèixer algú i començar una conversa. Sense por de ser rebutjat. Sense preguntes i sense prejudicis.

Un cop al mes llegia i un cop al mes escrivia. El temps que passava entre una cosa i l'altra ja li semblava un somni d'aquells que passen ràpidament i gairebé no recordes. L'únic veritablement cert, l'únic que realment valia la pena viure, era tot allò que es deien. Ja el menjar no li semblava tan dolent. Encara que fes fred, semblava que els ossos no se li congelaven tant. I, potser eren imaginacions seves, però el sol entrava amb més força per les finestres.

S'havia imaginat la seva dona darrere el mur molts cops. Fins i tot en les solitàries nits a la seva llitera... on la imaginació donava per molt més que per imaginar-la escrivint o deixant la carta a l'enclotxa de la paret. La imaginava rossa i d'ulls clars. Delicada i elegant. Però la imaginava trista. Els anys que feia que s'havia sentit inútil, que havia pensat que la seva existència era ara un sense sentit... i, de sobte, es veia com l'heroi que havia de rescatar aquella dama de la seva pròpia desgràcia. No sabia quina era,

però alguna cosa hi havia. Es notava en l'ànima amb la qual escrivia, en com parlava de l'amor, la bellesa i l'alegria com a vivències molt llunyanes que ara li estaven privades.

No eren tan diferents, al cap i a la fi. Per això la cosa havia anat endavant i estava durant tant. Fins aquell dia.

Una mica més tard de l'habitual, allà era. El sobre del dimarts. L'última carta.

Feia més d'una setmana que en Pol sabia que sortiria a principis de mes. No havia sabut gaire bé què sentir. No tenia res fora d'aquelles parets velles de l'Eixample. I, a més, sabia que el joc epistolar s'acabava. "Quin sentiment tenia dir-li?" "Per què calia anar més enllà d'una cosa que llavors era perfecta i tenia tants bitllets per espatllar-se?" Tots aquests dubtes i inseguretats van fer que en Pol decidís, simplement, no contestar més. Sortiria de nou al carrer i intentaria tenir una vida amb el nivell just de misèries que pot tenir algú que ha passat tants anys tancat. Tanmateix, aquestes històries de pel·lícula són això, una pel·lícula. No hi ha pitjor error que, una vegada acabada, pensar que encara és real.

Dos anys després.

Les fulles de les alberedes del carrer Entença ja cauen i fan una catifa a sobre del carrer. Són les nou del matí i els darrers nens corren per no arribar tan tard a l'escola. Un home i una dona caminen distrets en sentit contrari i, amb un ensurt, xoquen l'un amb l'altre al cantó de la vella presó.

-Perdó.-diu ella sense aturar el pas. I s'afanya a abrigar-se el coll tancant el darrer botó de l'abric color maragda que avui s'ha posat, nostàlgica d'una època que va ser millor. Però tot és gris. Tot torna a ser gris.

Ell ni la mira. Ha fet un gest de disculpa i ha continuat el seu camí. El que fa cada dia fins al davant del mur. Para i es queda allà, mirant l'encletxa per on, temps enrere, va veure la llum.